

Iren beszédművészetével. Ehhez a ritka kincshez párosult gazdag humora, végtelen egyszerűsége, páratlan közvetlensége, mely valósággal lenyűgözte, majd felvillanyozta és elragadta a leghűvösebb közönséget is. Felejthetetlen szerepe volt a »Vén lányok« főszerepe, »Zaza« c. francia dráma, »Osztrigás Mici«, de nemcsak a gall-szellem talált benne briliáns művészt, hanem magyar női karakter-szerepekben is páratlan. Vidám, bohém, jólelkű egyénisége egész irodalmi társaságot varázsolt Kolozsvárott a szalonjába, pártállás nélkül találkoztak ott a szellemi élet vezetői s nem egy irodalmi alkotás született meg, mely az ő elmés, sziporkázó lelkületével s irányító kritikájával tartott szellemi rokonságot.

(Km.)

Horváth (Adler) Róza, színésznő, sz. 1866-ban, Kismányán (Nyitra m.). Színpadra lépett 1885. ápr. 1-én, Feleky Miklós színiagatonál.

Horváth Rózsa, karénekesnő, 1894. febr. 1-től 1895. máj. 31-ig volt a M. Kir. Operaház tagja.

Horváth Samu, dombovári tanító és lapszerkesztő. Munkája: »Kaland«, vj. 3 felv. Bem. 1905. márc. 11. Pécssett.

Horváth Sándor, színész, sz. 1889. nov. 4-én, Budapesten. Színpadra lépett 1913. júl. havában.

Horváth Sándor, színműíró. Színműve: »Balatoni legenda«, daljáték 3 felv. Társsz. Nyáry Andor. Bem. 1927. máj. 20. Városi Színház.

Horváth-Színház. (Lásd: Kis Színház.)

Horváth-Színkör. (Lásd: Budai Színkör.)

Horváth Teréz, színésznő. (Lásd: Berky Ferencné.)

Horváth Teréz (Böszörményi Béláné), színésznő, sz. 1886. szept. 30-án, Baján. Színpadra lépett 1918. június havában.

Horváth Vilma, táncosnő, sz. 1908. szept. 10-én, Ujpesten. 1926-ban lépett színpadra.

Horváth Vince, színész, a Népszínház régi együttesének egyik kitűnő tagja, sz. 1837. aug. 4-én, Rácalmáson, megh. 1912. aug. 9-én, Ujpesten. A nagy lelkesedés mellett igazi tehetséggel és hivatottsággal lépett a színipályára. Eleinte a vidéki városok színpadjain küzködött, de 1861-ben már a Budai Népszínháznál (L. o.) találjuk, ahol a kitűnő Molnár György (L. o.) igazgatása alatt három évig működött egyfolytában. Azután néhány évi vidéki vándorlás után Debrecenbe került. Ekkor már kiforrott színész volt. Szerették is nagyon, úgy, hogy amikor a budapesti Népszínházhoz szerződött, a jó debreceniek alig tudtak tőle megválni. Ez a nagy szeretet a kiváló Horváth Vincét egész a sírjáig kísérte, mert öreg napjaiban, amikor nyugdíjából éldegélt, Debrecenből 60 koronát kapott havonta.

A budapesti Népszínházban 1876. április 22-én lépett fel a »Falu rosszá«-ban, mint Gonosz bakter. Nagy sikere volt. A lapok egybehangzóan dicsérték természetes játékát, jóízű beszédét, magyaros kedélyét. E darabban később Feledi Gáspárt játszotta s ebben a rátarti, keménynyakú magyarban is kitűnő volt. Általában Horváth Vincét már külső megjelenése is az öreg paraszt szerepekre utalta. Kerekképű, zömök alak volt már budai színész korában is; később a haladó életkorral egész terjedelmessé vált. De nemcsak a teste, hanem belső színészi eszközei is meglehetősen szűk szerepkörre szorították. Annál nagyobb az érdeme, hogy ebben a szűk szerepkörben is változatos tudott lenni.

A »Tolonc« első előadásán (1876. május 26-án) Mravcsákot játszotta, még pedig olyan kitűnően, hogy a kiváló Tihanyi Miklós, aki néhány napra rá szintén eljátszta e szerepet, meg sem közelítette. Horváthi sikere e darabban annál váratlanabb volt, mert őt addig csak jóízű magyar alakjairól ismerték és Mravcsákban olyan tótba oltott nemzetközi zagyva beszédet produkált, amelyből minden nemzet mondhatott volna valamit a magáénak.

A »Sárga csikó«-ban a csárdásgazdát játszotta. Ezt a szerepet újabban — különösen a vidéki színpadokon — afféle ugri-bugri figurának játsszák. Horváthi Vince maga volt a megtestesült ázsiai modulatlanlanság, de e mögül a nagy pusztai